

vil komme til med den, om den enten skal dø eller den skal leve. Jeg vil ikke udtale noget Omstø i saa Henseender; men kun haabe at man vil komme til en bestemt Beslutning. Det andet, og det er fuldt saa vigtigt, er Sorø Akademi. Der findes saa Instituter i Landet, som med saa store Kræfter udrette saa lidet. Det vilde være høist nyttigt, om denne Skole fik, enten der paa Stedet, hvor den er, en ganske anden Bestemmelse, eller om dens Midler brugtes, der hvor høiere Skoleundervisning findes, maaskee i et noget for knapt Maal, det er i Jylland. Et underordnet Universitet i Jylland, hvortil Sorøes Midler bleve brugte, vilde vistnok være Staten til stor Gavn.

Om Krigsministeriet har jeg havt den Ære at udtale mig, og jeg venter, at den ærede Minister vil give Thinget Leilighed til at vide om han til næste Gang er fattet paa at indbringe en Plan om Armeens Organisation i Fredstid. Af Marineministeren kan man vist vente noget Egnende, og jeg vil da tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Forbindelse, som maaskee kunde bringes tilveie mellem Handelsflaaden og Krigsmarinen. Det skal ikke forundre mig, om man ved at benytte denne Forbindelse paa en heldig Maade vil kunne naae et ikke ringe Resultat. Ogsaa vil jeg tage mig den Frihed at henlede hans Opmærksomhed paa Søcadet-Academiet og Officeerskolens Indretning? Jeg vil paa ingen Maade her udtale nogen Kritik derom og min Hensigt er endnu mindre at fremsætte noget Bestemt, men blot at henlede hans Opmærksomhed derpaa og styrke hans egen Villie, isald han skulde have til Hensigt at foreslaae nogen Forandring; thi jeg veed meget vel hvor vanskeligt det er at forandre Noget i det, som har en gammel Bane for sig, og hvor mange gamle Fordomme der kunne tale imod en Forandring.

Finantsministeren har givet et godt Exempel med Hensyn til at meddele Oplysning om de Indtægter, som de forskjellige Embedsmænd have, der fortæller under dette Ministerium og jeg vil i saa Henseende blot nævne Amtsforsvalteren. Dersom man havde en Oversigt over Indtægterne for samtlige Embedsmænd her i Landet saaledes som den, vilde det ganske overordentlig tjene til Vejledning med Hensyn til

de Hjælpekilder, som Staten har for at omorganisere de Embedsforhold, som man ikke længer anseer for passende. Den ærede Finantsminister har sagt med Hensyn til de aarlige Understøttelser, at det vilde være vanskeligt at gøre væsentligt andre Forandringer end der allerede er skeet, fordi de støtte sig paa tidligere Regler; men jeg vil dog spørge, om det ikke lod sig gøre, at meddele Thinget en nøiagtig Fortegnelse over den Maade, hvor paa disse Understøttelser ere fordelte og aarligt vedblive at fordeles. Jeg vil ogsaa tage mig den Frihed at spørge den ærede Finantsminister, om man vedbliver at understøtte Livsforsikringsanstalten ved at give Resolutioner, hvorved Embedsmænds Gage skulle lide Afdrag, for at gøre Laan i Livsforsikringsanstalten. Jeg holder nemlig denne Art af Foretagender for yderst skadelig. Embedsmanden griber saa let til, ved Hjælp heraf at dække den Underballance, hvori han er kommen, og geraader derved i en flettere og flettere Stilling. Jeg har seet hele Klasser af Embedsmænd nyde saa liden Indtægt af deres Gage, at man næsten maatte forbauses over, at de kunde leve, og Mænd, som paa den Maade søle sig trykfedede, kunne vanskeligt røgte deres Kald som de burde. Det skal være mig hjært i denne Anledning at udtale den Tanke, om man ikke skulde kunne komme til at afhjælpe disse Mænds Trang, ved eengang for alle at ordne dette Gældsforhold, saaledes at de kun havde at gøre med en moderat aarlig Afbetaling, saa at det hele Krav forøvrigt var opgivet. Jeg tror, at naar man ikke eengang for Alle kommer ud over dette Forhold, vil man stadigt geraade i dybere Forlegenhed. En Mand kan, naar han virker alvorligt for sit Kald, ikke opspare Tid til synderligt andet Erhverv, og der er en Grændse, inden hvilken han ikke kan leve, inden hvilken han ikke finder de høist nødvendige daglige Livsformødenheder; men indenfor den Grændse tror jeg, at mere end een Mand er kommen ved det hidtil bestaaende Laansystem, og det synes mig derfor, at man skulde stræbe at hjælpe ham ud af det.

Med Hensyn til Postvæsenet har den ærede Finantsminister sagt, at han igaar havde